

Markó Béla

ISTEN AZ ÉGEI-TENGEREN

Minden munkájából csak ennyi lesz:
irdatlan kézzel néhány kagylót széttör,
s nem épít fel a színes törmelékből
az égvilágon semmit, de kitesz

egy polipot a napfényes homokra,
majd visszamossa, amit kidobott,
s ami egy percre külön csillogott,
máris befalja, ismét sokszorozza,

mégsem jut többre, folyton körbejár,
be sem végzett még, s letörölne már,
mert addig él, amíg valamit alkot,

mint egy festő, előre-hátra lép,
hogyan lássa, végül milyen lett a kép,
és igazgatja szüntelen a partot.

LÁBJEGYZET A RÉGI GÖRÖGÖKHÖZ

Akár egy legyező, szétnyitható
az út, mert mindenképpen összefügg
mélység s magasság, lent csak dőlt betűk
egy lábjegyzetben, míg fent, mint a szó

vagy mondat, már ismét érezhető,
ami bennünk lapult, a félelem,
s lapozható könyv lesz a végtelen,
vagyis majd visszahull, és keze nő

szárny helyett újra, hogyha elnyeli
a hullám Ikaroszt, s mégsem leli
halálát, hiszen végleg úgy marad

egy könyv kitérve ég és föld között,
s a tenger is hiába hömpölyög:
régiből lesznek új szavak.

NYOMOK

*Csontváry: Holdtölte Taorminában, 1901,
olaj, vászon, 48 x 98 cm, magántulajdon*

A fákon este könnyű tűz lobog,
mint szögesdróton menyasszonyi fátyol,
meg-megborzong a hideg holdvilágtól,
aztán leroskad, s a kihűlt nyomok

vizet kínálnak csak a szomjazónak,
vagy még azt sem, de emléket talán,
hogy majd feltámadásod hajnalán
eszedbe jut, milyennek tűnt a holnap,

amikor még láb volt a lábnyomokban,
így kell ezt mondanom, esetlenül,
ám pontosan, mert végül felderül

a tested, ha a szélfújta romokban
senki sem lesz, csupán a telihold
fénylik: Isten volt, s mégis ennyi volt.